

Kdo doopravdy jsme? Co jsou naše možnosti? Epigenetika nám umožňuje změnit náš svět na skutečný ráj na zemi

Jane K., 3. prosince 2021

[Dr. Bruce Lipton, PhD.](#) je vynálezce epigenetiky, což je naprosto revoluční věda. „Epi“ znamená „nad,“ takže epigenetika je nad genetikou. Tam, kde genetika nás zbavuje možnosti cokoliv změnit, protože podle ní jsme ubohé oběti našich genů a dědičnosti, epigenetika nám dovoluje nejen změnit naši zdravotní dispozici, ale také naše vědomí, chápání a všechno možné, protože podle této vědy opravdu máme tu moc. Můžeme to všechno docílit a není to těžké.

Podle epigenetiky, naše geny jsou jen jakýsi návod, nebo výkres, podle kterého řemeslník dělá patřičné změny a my máme možnost tento výkres měnit po libosti a tím dostávat jiné výsledky.

Kdo doopravdy jsme?

[My, lidé, jsme energetičtí tvorové.](#) Když světelné fotony dopadnou na naše energetické pole, jsou odraženy zpět a pak si myslíme, že vidíme člověka, ale ve skutečnosti vidíme jeho odraz. A také jsme všichni spojeni dohromady; jsme jako jeden tvor a není možné nás oddělit od sebe. Když bude v místnosti hrát televize, radio a mobil, nemůžete tyto zvuky od sebe oddělit. Splývají dohromady a není jak je roztřídit. Stejně tak my, lidé, nás také není možno oddělit jednoho od druhého; jsme všichni propleteni dohromady, jako jeden složitý celek.

Je rovněž šokující, že naše osobnost není uvnitř těla. To tělo je něco jako televizní obrazovka a my jsme na ni promítáni pomocí bílkovinových antén na povrchu našich buněk. Je to něco jako oblek z virtuální reality. My do něho vklouzneme při zrození, běháme v něm pár desítek let dokola kolem, prožijeme spoustu příběhů a pak je pošleme zpátky, odkud přišlo.

Mozková činnost rovněž neprobíhá v hlavě. Sice ji můžeme naměřit pomocí EEG a jiných zařízení, ale když použijeme MEG (magnetoencefalografie) a dáme elektrody mimo, zhruba 30 cm z každé strany hlavy, pak naměříme to stejné. Takže to vypadá, že neustále vysíláme naše myšlenkové procesy ven, do éteru. Každý z nás je jako ladička, kterou když rozkmitáme, tak vydává zvuk na všechny strany a kdekdo kolem ho může slyšet.

Když je více lidí pohromadě, pak každý z nich je jako taková ladička a každý kmitá po svém. Každý vysílá ven své vlastní kmitočty v souladu s jeho myšlenkami. Ale když se více lidí sladí dohromady a začnou všichni vysílat jednu a tu stejnou myšlenku, pak tato myšlenka dostane obrovskou sílu. Tímto způsobem je možno uzdravovat motivovat a zlepšovat všechno kolem nás.

Podle Lynne McTaggart, spisovatelky a zastánkyně alternativního léčení, skupiny osmi lidí jsou pro tuto činnost nejvíce efektivní. Když se taková skupina soustředí na jednu věc a tuto myšlenku vysílá ven, pak může dojít ke změnám, může dojít k vyléčení, k vyřešení složité situace, k napravení chyb a k mnoha jiným změnám.

Není příliš pomocné soustředit se sami na sebe. Spíše pomáhá soustředit se na něco, nebo na někoho jiného a vysílat pomocné myšlenky jemu. Když se na příklad jedná o uzdravení, pak celá skupina vysílá podpůrné myšlenky nemocnému a je skoro neuvěřitelné, že jakmile se tento člověk začne uzdravovat, pak i mnohý nemocný člen skupiny se začne uzdravovat zároveň s

ním. To proto, že co vysíláme ven, to dostáváme zpátky. Vyslaná myšlenka, neboli vyslaný záměr dojde na místo určení, tam vykoná svou práci a odrazem se vrátí zpět, odkud přišel. Tímto způsobem docílíme zlepšení i tam, kde bychom je nečekali.

Samozřejmě, se zápornými myšlenkami to funguje naprosto stejně, co vysíláme ven, to dostáváme zpět.

Proč jsme zde, na světě a co je naše poslání?

My všichni jsme tady, abychom zažili život. Abychom měli tu zkušenost, abychom zažili život na zemi a abychom tvořili. Přišli jsme tvořit, vynalézat, vylepšovat. K tomu účelu máme mozek, abychom napřed určitou věc vymysleli a potom ji s pomocí našeho fyzického těla vyrobili.

Vědomí je moc; ten kdo ví, je mocný a naopak, nedostatek vědomostí a nedostatek informací dělá člověka bezmocného. My jsme neustále zbavováni vědomosti toho, kdo skutečně jsme. Od dětství jsme naprogramováni abychom byli oběti a my nevědomky pokračujeme ve vytváření situací, kdy se opravdu obětní stáváme. A přitom kdybychom se zbavili vlivu programování, tak zjistíme, že jsme ti, kteří tento svět tvoří. Když budeme společně souhlasit s vytvořením jiného světa, docílíme to. Jak dlouho to bude trvat? Ne dlouho, možná pár vteřin poté, co to hromadně pochopíme.

Mnoho z nás má své plány a touhy, chtějí všechno možné, ať už je to zdraví, štěstí, peníze, nebo různé věci a usilovně se snaží o jejich získání. A když je nedostanou, tak se cítí podvedeni, cítí se obětí situace a pak všechno vzdají. Jsou přesvědčeni, že život je obtížný a nechtějí s ním dál bojovat. Přitom si neuvědomují, že proto musí s některými situacemi těžce zápasit, protože nejsou zahrnuty v jejich programování a oni se právě pokouší tento program přepsat.

Takže ve skutečnosti vůbec nemusíme pátrat co je naše programování, protože to se vždycky manifestuje obtížemi, když je zkusíme změnit. Máte s něčím potíže? Pak je to váš program.

Je nám říkáno, že když budeme dobří, tak po smrti přijdeme do nebe. Ale to není pravda, my jsme v nebi už teď, už tady, na zemi. To je, kde můžeme tvořit naše zkušenosti. A když se nám nelíbí, co jsme vytvořili, pak nežijeme svůj vlastní život, ale žijeme podle nějakého programu, který byl do nás vložen a který nás stále vede, celý náš život. Nejlepší na tom je, že my tento program můžeme sami změnit!

Jeden z prvních principů kvantové fyziky je, že naše vědomí vytváří naše životní zkušenosti. Takže když změním naše vědomí, naše myšlenky, pak změním i naše zkušenosti.

Vědomí a podvědomí

Vědomí je tvořivé a kritické a je v neustálém spojení s naší spiritualitou, kdežto podvědomí je cosi jako zásobník starých zážitků a všeho, co jsme se kdy naučili. Kromě toho ještě ovládá naše tělesné funkce, pokud tyto nespádají pod nějaký jiný druh vědomí, jak někteří uvažují.

Podvědomí je jako projektor, který neustále přehrává staré záběry z minulosti, které stáhlo do našich sedmi let. Problém je, že mozek nerozezná rozdíl mezi minulostí, přítomností a budoucností. Taky nerozezná rozdíl mezi filmem, který sledujeme a naší vlastní zkušeností.

Považuje neskutečný film na obrazovce za něco, co jsme sami zažili. Takže dívat se na drsné, zločinné a násilnické programy nás možná připravuje na to, abychom to stejné zažili.

Odkud přišlo naše programování?

70% našeho programování pochází z doby od posledních tří měsíců těhotenství do sedmi let. To je období, kdy je činnost nervového systému nižší než vědomí. V tomto období se ocítáme v tak zvané théta vibraci, což je představitivost a hypnóza. Nejsme úplně při vědomí a z toho důvodu se snadno učíme, ale taky snadno přebíráme jakékoliv cizí myšlenky a názory, protože tyto jdou přímo do podvědomí, neboť nejsou censurovány ostražitým a kritickým vědomím. Převážná část všech těchto programů, které do sebe tímto způsobem nabere je záporná, plná špatných vlivů a tyto všechny zkušenosti tvoří budoucí program člověka. Často jsou to kopie názorů a zážitků jiných lidí, kopie jejich chování a většinou záporné příkazy, jako „nesahej na to,“ „nechoď tam,“ „neodmlouvej.“ Takže je to hotová sebe-sabotáž.

Vliv něčeho takového na náš život způsobuje neustálé nepříjemnosti, protože ve skutečnosti se celou dobu snažíme přemáhat toto programování.

Pravda, pořád ještě máme vědomí, které takový vlivům nepodléhá. Jenže problém je v tom, že naše podvědomí je v činnosti 95% každého dne. Na příklad, když jdeme po ulici, sledujeme své okolí, ale najednou se v mysli objeví myšlenka a my se začneme této myšlence věnovat, v ten moment zapne podvědomí, se všemi jeho zápor, zákazy a příkazy a od té chvíle přebírá vedení našeho života. Kdykoliv na cokoli myslíme, podvědomí přejímá vedení. Jedeme autem a cesta je dlouhá a rovná, takže ji chvílemi skoro nevnímáme. Najednou se ocitneme u cíle a ani nevíme, jak jsme se tam dostali. Celou tu dobu jsme byli v myšlenkách někde jinde a zatím bylo auto řízeno podvědomím. Ale žádné strachy, je to lepší řidič než my sami.

Když myslíme na cokoli, vědomí je nasměřováno dovnitř, na tyto myšlenky. Jakmile se vědomí otáčí směrem dovnitř, podvědomí se ujímá vedení. Podvědomí ví velmi dobře jak mluvit, jak chodit, jak vykonávat naše zaměstnání, jak vařit, jak obdělávat zahrádku, protože to všechno jsou návyky a ono si je velmi dobře pamatuje. Takže jakmile začneme na něco myslet, což zabere 95% každé dne, podvědomí začne přehrávat svoji zásobu zážitků a dokáže udělat z našeho života snůšku problémů.

Jediné období, když přestaneme být ovládáni podvědomím je, když se zamilujeme. Najednou máme předmět své touhy přímo před sebou, můžeme si na něho i sáhnout a to nás naplní zcela novými pocity, které převládnu i nad starým programováním. Dr. Lipton tomu říká „lábánkový vliv.“ Je to období, kdy nemyslíme na nic jiného, jsme zaplaveni láskou k jinému člověku a to zaměstnává jak naše vědomí, tak i podvědomí celý den. Takže jedno řešení jak se udržet v přítomnosti a nedovolit podvědomí aby nás ovládalo je, být neustále zamilování.

Bohužel, pak se postupně dostaví tvrdá realita, je potřeba zaplatit účty, je potřeba objednat opravu střechy, umýt auto, koupit na něho nové gumy a všechny tyto v podstatě zápor postupně vypudí vliv čisté lásky a my se změním zpátky na toho tvora, kterým jsme byli předtím. A pak se vaše druhá polovička diví, co se s vámi stalo, protože jste úplně jiný člověk než předtím. A vaši přátelé vám mohou říkat: „ty se chováš přesně jako tvůj otec,“ a vy se kvůli tomu budete

zlobit, protože jednak si vůbec tuto podobnost s otcem neuvědomujete a za druhé, jsou to přesně ty vlastnosti, které se vám samotným na otci nelíbily. Vždycky to tak je – to, co na druhých nenávidíme, to sami dostaneme, aniž bychom to zpozorovali. Kritičnost se nevyplácí.

Nemoci a jejich léčba

[Každá buňka v našem těle](#) má zvenčí minusovou a uvnitř kladnou voltáž. Takže každá buňka je jako malá baterie s minimální celkovou voltáží, ale všechny dohromady z nás dělají elektrické bytosti. Pomocí cviku a meditace je možno všecku tuto energii zaměřit na uzdravení z jakékoliv nemoci.

Buňky jsou řízeny signály, na které reagují bílkoviny. Jsou jen dvě věci, které mohou způsobit nemoc: když je bílkovina špatná, když je s ní něco v nepořádku, anebo když je signál špatný. Někteří lidé mají špatné bílkoviny od narození, protože mají špatné geny a tyto geny pak vyrábí špatné bílkoviny. Ovšem méně než 5% lidské populace trpí zděděnými genetickými poruchami, takže převážná většina z nás by měla být zdravá.

Když zdraví lidé onemocní, ty důvody jsou pouze tři:

1. Traumatická záležitost, nebo stress, který narušil signál. Stresové hormony převezmou tělesnou energii a převrátí ji na obranu, nebo útěk. Zastaví všechny tělesné funkce, které k tomu nejsou potřebné, včetně imunitního systému. My všichni máme bakterie, viry, mikroorganismy a parazity v sobě, ale když je imunitní systém v pořádku, nemohou nám ublížit. Jestliže ale je imunitní systém jakýmkoliv způsobem znevýhodněn, jako třeba stresem, pak nás tyto oportunistické organismy napadnou.

2. Jedy, které zvrátí chemické procesy v těle a signál není možno předat na určené místo.

3. Vlastní myšlenky. V tomto případě není nic špatného s tělem, ale kvůli špatným myšlenkám jsou vysílány špatné signály ve špatný čas. Takže naše mysl je často ten hlavní důvod pro všechny nemoci.

Vypínač, který toto dovede přehodit jedním nebo druhým směrem, buď ke zdraví, nebo k nemoci, je naše chápání světa. To, jak vidíme svět, utváří naši vnitřní biologii. Dnes se říká, že ten určitý gen začal fungovat, nebo jiný zase přestal. To jsou hlouposti. Gen se nemůže vypnout nebo zapnout jako lampa. Gen prostě je a buď je brán v úvahu, nebo ne. Každý gen je pouhý návod, je to jako výkres a pouze naše chápání světa, naše myšlenky určují, jestli určitý výkres bude čten a instrukce v něm obsažené vykonány, nebo ne.

Takže my nejsme oběti našich genů; my ve skutečnosti jejich funkce řídíme. My všichni v sobě máme geny, které jsme zdědili po rodičích a které v sobě mají přesně ty nemoci, kterými trpěli, anebo na ně zemřeli naši předkové. Ale jestli se tyto nemoci projeví i u nás, to záleží pouze na nás samotných, jestli je svými myšlenkami a chápáním světa spustíme.

Každý gen může vyrobit až 30 000 různých bílkovin z jednoho jediného návodu. Když nám někdo řekne, že budeme mít tu nebo onu nemoc, třeba „zděděnou“ po předcích, pak si ji svým názorem, neboli svojí vírou, můžeme vytvořit. Ovšem stejným způsobem můžeme tu stejnou nemoc odstranit.

Co se týče nemocí, naše myšlenky jsou pravděpodobně ty nejdůležitější pro uzdravení. Ti, kteří se vyléčili z těžkých nemocí, ti všichni začali mít na sebe jiný názor. Těžce nemocní, hlavně pak nemocní s rakovinou jsou většinou lidé, kteří věří, že není žádná naděje. Život už nikdy nebude lepší. Všecko jde od špatného k horšímu a změnu k lepšímu není možno očekávat a tak to vzdali. Když tuto základní myšlenku změní a rozhodnou se, že jejich život bude takový, jaký si sami vyberou, nemoc často zmizí sama od sebe.

To proto, že naše myšlenky byly ty, které tu nemoc vytvořily v prvním případě.

Léky, placebo a nocebo

Vezměte si třeba vliv léku a vliv placeba. Placebo dělá farmaceutickým firmám velké problémy, protože často docílí lepší účinky než lék. A co je placebo? Je to čistá látka, bez jakéhokoliv vlivu, léčivého či neléčivého. Jeho účinnost je naše víra. Takže naše myšlení dokáže vytvořit vliv placeba, což je kladné myšlení. Ale pozor, stejně vlivné je záporné myšlení, neboli nocebo.

Statistiky zjistily, že celá třetina všech vyléčených případů, včetně operací, jsou výsledky vlivu placeba. Jeho protivníkem je již zmiňované nocebo, což je následný vliv nějaké události, která ani nemusí být traumatická, na kterou si vzpomeneme, někdy i po letech a znovu prožijeme všecko, co jsme tehdy zažili a ještě víc. Třeba jste někdy stáli na vrcholku skalního hřebenu a rozhlíželi se po okolí, které se rozkládalo všude kolem vás. Pak jste vzali do ruky kladívečko a zatloukali jste skoby do skalní stěny, po kterých jste pěkně v klidu slezli dolů. Nic špatného se nepříhodilo, všecko proběhlo v pořádku. Ale po letech, když máte třeba trochu potíže s chůzí, si na tento zážitek můžete vzpomenout a pak si uvědomíte, co všecko se tehdy mohlo stát. Mohli jste spadnout dolů a zabít se, skoba se mohla uvolnit, kladívko vám mohlo vypadnout z ruky, a tak dále. Nocebo se pak rozjede plnou parou vpřed, předhodí vám další a další situace a pak vám hrozí špatné následky takového stresu. A přitom se vůbec nic nestalo!

Společenství nižších organismů

Všechny nižší organismy mají společnou vlastnost, že spolupracují. I smečka psů má vždycky vedoucího, jednotliví psi komunikují jeden s druhým a spolupracují v plné míře. Neexistuje, že by jeden z nich něco dělal sám na svých. Jednou se stali součástí smečky, tak jako součást smečky jednájí a jejich vlastní egotismus jim v tom ani v nejmenším nepřekáží. Anebo opice, máte dvě opice, každá v jedné kleci. Když první opice nemůže dosáhnout na pamlsek, který je mimo její dosah, druhá opice jí ho podá, ale ta první se s ní rozdělí.

I my sami, naše tělo se skládá z miliard a miliard buněk, které všechny spolupracují. Kdyby nespolupracovaly, tak bychom nemohli existovat. Každá naše buňka je inteligentní a dokáže existovat sama na svých. Když ale jsou dohromady, vzdají se své vlastní inteligence a řídí se pouze jedním, vedoucím signálem. Nereptají, neprotestují, nemají na všecko svůj vlastní, vždycky jiný názor, ale jednájí pouze v souladu s vedoucím signálem. A když jim hlavní signál přikáže, aby odumřely, tak to všechny udělají. Ten hlavní signál je naše mysl. Jsou to naše myšlenky, ovlivněné naším chápáním světa kolem nás.

Existují signály zevnitř a zvenčí a mozek má za úkol je všechny přijmout a vysvětlit nám je, abychom je pochopili. Pak jsou tyto informace poslány buňkám a tím je řízeno naše chování a

naše genetika. Takže to, jak chápeme sami sebe, své myšlenky a své okolí a jak na to reagujeme, tvoří náš život, naše úspěchy či neúspěchy a naše zdraví, nebo nemoci.

My lidé sami jsme ta největší výjimka mezi živými tvory, protože nespolupracujeme. Jeden je proti druhému, soutěživost je považována za kladnou vlastnost, neustále zkoušíme být lepší než ti ostatní a to je příčina všech dnešních problémů. Proto je náš svět plný rozbrojů a nepokojů, proto tolik záporu, protože my nemůžeme v žádném případě prosperovat každý jako samostatná jednotka ve světě, který je založen na spolupráci všech. A je pravda, že jsme byli stvořeni k tomu, abychom spolupracovali, abychom si pomáhali, abychom zde byli jeden pro druhého. Snaha pomáhat druhým, snaha dávat, je naší součástí, jsme na to naprogramováni a jednat v souladu s tímto programem je součástí naší evoluce.

Ti z nás, kteří jsou uzavřeni sami do sebe, chtějí všechno jen pro sebe třeba i na úkor druhých, mohou mít peněz a majetku kolik chtějí, ale jejich imunitní systém je katastrofa sama a často jsou stíháni depresemi. Studie sebevražd dokázala, že ti nejchudší spáchají nejčastěji sebevraždu. Ale hned po nich jsou ti nejbohatší. Proč? Snad proto že jsou sami na světě, že s nikým necítí, s nikým nic nesdílí, nechápu druhý, anebo jsou znuděni?

Nový světový řád opravdu přichází

Příroda vyžaduje soulad. Chce abychom žili v souladu jeden s druhým a to je naše budoucnost. Jenže my jsme tuto rajskou zahradu proměnili na bojiště a teď i to zkoušíme zničit. Všecky ty politické rozbroje, ekonomické katastrofy, racismus, očkování, nenávisť na jakékoliv bázi, to všechno jsou známky hroutící se civilizace.

Ano, tato civilizace zanikne, protože zaniknout musí, není vyhnutí, je příliš zkažená. Ale ta civilizace, která pak vznikne, která bude zcela nová, bude založena na souladu a spolupráci všech. Jen takoví z nás přežijí. Nový svět se opravdu rodí z trosek toho starého, ale je naprosto jiný, než si ho globalisté představují. Oni sami budou ti, kteří na svůj omyl nejvíce doplatí.

Že se něco mění, je víc než zjevné. Kvantová fyzika nahrazuje zastaralé Newtonovy teorie, epigenetika vyřazuje genetiku a to všechno naznačuje, že se vyvíjí nový svět, který bude mnohem pravdivější, spravedlivější, lidštější a spolupracující. Bude to ráj na zemi. A ti, kteří přežijí, protože se rozhodli spolupracovat s druhými, budou jeho tvůrci.

Lynne McTaggart radí abychom nový svět začali vytvářet tím, že dáme dohromady malé skupinky, asi osmi lidí a všichni si budeme představovat co chceme docílit. Musíme si představovat to stejné, na čem se předem dohodneme, abychom jako ty ladičky vibrovali všichni stejnou vibrací. Když něco takového zkoušíme sami, pak se nám do toho míchá neúnavné podvědomí, se všemi jeho záporu a to naši snahu kazí. Kdežto když jsme ve společnosti druhých a dostaví se pochybnosti a my třeba řekneme „ani nevím, jestli to zvládnou,“ ihned zareaguje někdo jiný a usadí nás, „co to vykládáš za nesmysly,“ nebo něco podobného, což nás hodí zpátky do plného vědomí a zarazí přehrávání podvědomých pochybností.

Každý z nás by měl rovněž vynaložit snahu na přepsání svého vlastního záporného programu v podvědomí. I to je možno docílit, když přestaneme stále dokola přehrávat starý program soutěživosti, násilí, msty, vzteku, nesouhlasu a kdoví čeho jiného. Myslet musíme, to se nedá

odstranit. Zde je spíš potřeba myslet správně, tvořivě, nekriticky a mírumilovně, aby tento způsob myšlení mohl postupně proniknout do podvědomí a to aby nám pak 95% každého dne přehrávalo lepší programy než ty, které nám předkládá dnes.